

A szellemi növekedés szakaszai

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2023. április 16-án, Ploiești-en.

<https://www.eklesiaoradea.ro/>

A szellemi növekedés szakaszairól szeretnék beszélni. Természetesen mindegyik szakaszra rászánhatnánk egy-egy egész alkalmat is, most azonban egyes szakaszokkal bővebben szeretnék foglalkozni, másokkal kevésbé, aszerint, ahogyan én értem ezeket.

Olvassuk el ismét a Róma 6,3-14-ig terjedő részt: „Avagy nem tudjátok-é, hogy akik bemeztünk Krisztus Jézusba, az ő halálába méztünk be? Elmettünk azért ő vele együtt a bemeztés által a halálba, hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi óemberünk ő vele megfeszített, hogy megerőtelenüljön a bűnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele. Tudván, hogy Krisztus, aki feltámasztott a halálból, többé meg nem hal, a halál többé rajta nem uralkodik. Mert hogy meghalt, a bűnek halt meg egyszer, hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek néki az ő kívánságaiban. Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnek, hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.”

Egy nagyon fontos dolgot szeretnék kiemelni, ami most a kereszténységben elveszett. Sokak számára érthetetlen ez; nem értik, és nem is beszélnek erről. Ha az interneten hallgattok prédikációt, figyeljétek meg, beszélnek-e erről. Akad persze, ahol igen, de én román nyelven nem találtam ilyet.

Jézus azt mondta a zsidóknak, akik hittek benne: „ha én bennem maradtok (...), megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”

Tehát, amikor elolvassuk a Róma 6,6-ot, az egész nagyon egyértelmű: „a mi óemberünk ő vele megfeszített, hogy megerőtelenüljön a bűnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnek (ne legyünk a bűn rabszolgái)”. Ez befejezett tény; az, hogy az óemberünk Krisztussal együtt megfeszített, nem akkor történik, amikor hitre jutunk, hanem ez megtörtént, immár kétezer évvel ezelőtt. De míg a mennyei világosság nem ragyog rá erre az igeversre, addig ez nem válik valósággá; a tanítás pedig nem tesz szabaddá, csak az igazság tesz szabaddá. Emiatt mondja Pál: „mit használok néktek, ha nem szólok hozzátok kijelentésben?” Mi haszna lenne annak? Tarthatok én nagyon pontos és részletes bibliamagyarázatot, és kifejthetem alaposan a Római levelet, mondhatok bármit, de ha ehhez nem társul mennyei világosság, az életetek holnap is ugyanaz marad. Ez a probléma.

Tehát, a kijelentés, a világosság az Úrtól jön, és felragyog a bibliai igeversék felett – vagyis, más szavakkal, ahogy az Úr Jézus mondta: „a beszédek, amelyeket én szólok néktek, szellem és élet” (János 6,63). A görög szó, amelyet itt a beszédekre használ, nem logosz, hanem rhéma.

Ha megkérdezem itt az egyik testvért: Hiszed-e, hogy az Úr Jézus meghalt a te bűneidért? Hiszed,

de nem szabadultál meg. Miért? Mert a mennyei világosság nem ragyogott fel erre az igazságra. Csak az eszeddel érted. Mert ha a világosság felragyog, a következő napon nagyon fog zavarni, ha bűnben élsz; zavarni fog a természeted, zavarni fog, hogy a dolgok nincsenek rendben az életedben, és te is kiáltani fogsz, mint Pál: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” És akkor választ fogsz kapni.

Tehát, az első fontos lépés, miután keresztények lettünk, az, amikor **megszabadulunk a bűntől**. A bűntől való szabadulás pedig nem mi magunkban van, hanem Krisztusban. Valahányszor kiesünk ebből a pozícióból – és tudjátok, hogyan eshetünk ki legkönnyebben ebből a Krisztusban való pozícióból? Mikor megpróbálunk másnak lenni. Mert mi a saját erőnkől akarunk megváltozni, és ilyenkor azonnal kiesünk. Megítéljük magunkat, a gonosz pedig jön: Látod, hova jutottál? Reménytelen eset vagy! És akkor még jobban elhatározod magad, hogy más leszel, és a következő lépés még nagyobb bukás lesz, és így tovább, mindig egyre nagyobb a bukás, egészen egy bizonyos napig. Tudjátok, akkor mi történik? A pap, mikor megvizsgálta a leprást a táboron kívül, ránézett, és mikor a lepra már az egész testét elborította, kijelentette: Tiszta! (3Móz 13,13)

Vannak, akik meglepődve fedeznek fel dolgokat az életükben. Valaki elmondta, meglepődött, hogy mire volt képes. Azt válaszoltam: Ennél még sokkal rosszabb dolgokra is képes vagy, mint amit tettél. Bármire képes vagy! Egy más valaki, aki bűnbe esett, azt mondta: „Nem gondoltam volna, hogy képes vagyok ilyesmire.” Te nem hiszed, de bármire képes vagy. Ha bizonyos körülmények között élsz, és nem érted meg, hogy el kell futnod bizonyos bűnök elől, akkor te is odajutsz, mint mások, mert te sem vagy más anyagból formálva.

Tehát, az első fontos szakasz, hogy **megszabaduljunk a bűntől**. Vannak itt olyanok, akik nem szabadultak meg a bűntől? Nem imádkozni kell azért, hogy az Úr tegyen valamit, mert Ő már megtette. Meg kell látnotok, amit Ő már megtett! És mikor meglátjátok, hogy Ő mit tett – Róma 6,6 – akkor megszabadultok a bűntől. Testvérek, ez rendkívül fontos! Nem tudunk előrébb jutni, ha ezen a vizsgán nem mentünk át. Enélkül nem tudunk továbbmenni. Hiába akarjuk elhagyni a bűnt, ha nem szabadultunk meg tőle, nem fog menni.

Róma 6,17-23: „De hála legyen az Istennek, hogy bár szolgái voltatok a bűnnek, szívből engedelmesekké lettetek a tanításnak az iránt a formája iránt, melyre adattatok; és miután szabadokká tettetek a bűntől, szolgálóivá lettetek az igazságnak. Emberi módon szólok a ti testetek erőtelensége miatt. Mert amint rendelkezésére bocsátottátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a törvénytelenségnek szolgál gyanánt a törvénytelenségre, úgy bocsássátok most rendelkezésére a ti tagjaitokat szolgál gyanánt az igazságnak a megszentelődésre. Mert mikor szolgái voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságtól. Micsoda gyümölcset vettétek tehát akkor azoknak, amiket most szégyenletek? Mert azoknak a vége halál. Ellenben most, hogy megszabadultatok a bűntől és szolgálóivá lettetek az Istennek, megvan a gyümölcsetök megszentelődésre, a vég pedig az örök élet. Mert a bűnnek a zsoldja halál; az Istennek kegyelemajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Láttuk tehát ezekben az igeversekben, hogy megszabadultunk a bűntől. Ez nagyon jó hír, ugye? De a következő szakasz, ami nagyon fontos, miután megszabadultunk a bűntől, hogy **a testi tagjaimat ne adjam ismét a bűnre**. Miután megszabadultál a bűntől, miután megláttad a bűn rútságát, elkezdesz ártatlanul felfedezni, olvasni könyveket, nézni bizonyos dolgokat, tenni bizonyos dolgokat, és a tagjaidat, amelyeket Istennek kellene adnod, a bűnnek adod. Újra rabságba kerültél. Miután egyszer megszabadultál a bűntől, a tagjaidat ne add a bűnnek! Mit szeretnél megtapasztalni, ha a tagjaidat újra a bűnnek adod? A lábad a bűnre fut, oda még, ahova nem kellene, a kezeddel teszel dolgokat, a

szemeddel nézel, a füleddel hallgatsz, és szeretnéd, hogy győzelmed legyen, és imádkozol. Nem tudsz imádkozni! A tagjainkat Istennek kell adnunk. A szemünknek nem kell olyan dolgokat néznie, amit nem kell, a fülünknek sem kell hallgatnia olyasmit. A szánkknak nem kell ízlelnie azt, amit előbb szerettünk. Egy testvér elmondta, az apja iszákos volt, és mert az apja ivott, neki vigyáznia kell, hogy ő ne vegyen alkoholt a szájába. Az én apám nem volt iszákos, ha akarnék, ihatnék, de nem szeretem. De ha valaki szereti az italt, az már probléma.

Ha például futballrajongó voltál, és megszabadultál ettől, de vettél egy nagy képernyős tévét a nappaliba, nagy lesz a kísértés, hogy megint nézd a meccseket. Gondolod, hogy mindig utálattal fogod nézni a Messi góljait? Biztosan nem, hanem keresni fogod, hogy megnézd a Messi góljait. És megnézed egyszer, megnézed kétszer, aztán már a kolozsvári csapatot is megnézed.

De testvérek, nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szent Szellem temploma, és nem a magatokéi vagytok? Ezzel a testtel nekünk sáfárkodnunk kell. Nem mi vagyunk az ura. Amikor az életünkben felragyog a világosság, és először meglátjuk ezt – és nem csak az értelmünkkel, mert az értelmünkkel felfoghatjuk; olvassuk az igeverseket, és megértjük: igen, így van. Valóságosan meg kell látnunk, hogy a test nem a miénk, hanem az Úré, és felelősségre leszünk vonva azért, miként sáfárkodtunk vele. De itt is érvényes ugyanez, hogy ezt nem lehet csupán észbeli meggyőződésből megtenni, hanem imádkoznunk kell, amikor elolvastuk ezt az igeverset: „Nem tudjátok? Feledékenyek vagytok? Nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szent Szellem temploma?” Azt hiszed, azt tehetsz, amit akarsz. Azt hiszed, megengedheted magadnak, hogy úgy élj, ahogy akarsz. Élhetünk, ahogy akarunk, de ha megértettük, és a mennyei világosság felragyogott felettünk, akkor onnantól nagyon elővigyázatosak leszünk.

Ha megnézzük Izrael táborát azután, hogy kijöttek Egyiptomból, azt látjuk, hogy a családok mindenféle sátrakban laktak. Ott éltek az életüket, viccelődtek, jól érezték magukat, de volt egy sátor, ahová nem lehetett csak úgy belépni. Isten azt mondta Mózesnek: „Helyezd el a sátort a táboron kívül és én oda megyek.” És mikor Mózes ment, hogy találkozzon Istennel, tudjátok mi történt? Az izraeliták mind kijöttek a sátraik elé, és nézték, mi történik ott. Tisztelettel voltak a sátor iránt. Meg kell lennie ennek a tiszteletnek – de ez csak akkor lesz bennünk, ha imádkozunk, és kérjük: „Uram, nyisd meg a szememet, hogy lássam, nem a magamé vagyok, hogy nem tehetem a testemmel azt, amit akarok!” És eljön az idő, mikor már nem fogjuk olyan könnyedén teljesíteni a lelkünk vágyait. Mert amikor azt mondja az Ige: „nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szent Szellem temploma?”, itt nem csak a testre utal, hanem a lélekre és a szellemre is. A lelkem kíván valamit – hát hogy ne adnám meg neki? Meg kell adnom, amit kíván. Egyesek szeretnek nézni dolgokat, mások mindig fülhallgatóval járnak, nehogy valamiképpen meghallják a Szellem suttogását. Zenei alaphangon kell, hogy éljenek. Így nem lehet hallani.

Testvérek, ez a második nagyon fontos dolog, miután megszabadultatok a bűntől. Ne próbáljátok ezt megtenni azonban, ha még nem szabadultatok meg a bűntől. Hallottam ugyanis fiatalokat, akik sóhajtoznak, hogy nagyon nehéz. Mi olyan nehéz? Ha azt mondd, nagyon nehéz, ez azt jelenti, hogy a saját erődből élsz. Láttatok madarakat repülni? Ha megkérdeznénk egy madarat: „Hallottál te Newton törvényéről?” Nem hallott. „És mégis tudsz repülni? Legyőzöd a gravitáció törvényét, és gondtalanul repülsz?” Testvérek, mikor mi megtanuljuk ezeket a titkokat, akkor normálisan fogunk élni. A madaraknak nincs szükségük energiáikra, hogy eljussanak a meleg országokba, egyszerűen repülnek. Persze szükség van a gyakorlatra. Ez a második nagyon fontos lépés: **szánjátok oda a ti tagjaitokat Istennek.** Különösen a fiatalok. Mikor próbálkozol, az nem jelent megoldást; a menekülés útja az, ha

meglátod, hogy hiába próbálsz, nem sikerül – és akkor Isten munkálkodik, és sikerülni fog. Tehát, ahogy haladunk előre, a dolgok is bonyolódnak.

A következő nagyon fontos dolog, hogy **bennünk élet van**. Ha olvassuk a Róma 6-ot, láthatjuk, hogy új életünk van, és mégis, ez az élet nem látszik meg. Mi a titka annak, hogy ez az élet megmutatkozzon? Két dolog nagyon lényeges ezzel kapcsolatban. Egy: **a mi belső emberünknek meg kell erősödni**. A belső ember nem erős. Az énünk erős, annyira, hogy a mi régi látásmódunk uralkodik továbbra is. Például, ha én megmondom egy makacs embernek, hogy makacs, elismerheti, hogy igen, valóban az. De meg tud-e változni? Nem tud, csak akkor, amikor kezd meglátni valamit, és pedig azt, hogy a mi belső emberünknek meg kell erősödni. Ez pedig egymódon tud megerősödni: ha használjuk.

Mi nagyon sok mindent csak az elménkkel tudunk, és nem váltak részünké. Például azt mondja a Róma 8,13: „Ha a test cselekedeteit a szellemmel megölititek, éltek.” Vagy: „Imádkoztatok a szellem által.” Hogyan kell szellem szerint imádkozni? Tehát a belső emberünket nem használjuk, gyenge marad, az énünk viszont továbbra is erős. Ahogy Dávidnál is volt, mikor király lett, és a Séruja fiai nagyon erősek voltak. Dávid felkent király volt, mégis azt mondta, „Séruja fiai nagyon erősek”, tehát Séruja fiai azt tették, amit akartak. Éppen így van velünk is. Szeretnénk legyőzni a kísértést, szeretnénk másként cselekedni, de a belső emberünk gyenge. Nem halljuk, mit mond. Mikor szól utoljára hozzátok az Úr?

Azt mondta valaki, hogy nem ért velem egyet. Furcsa lenne, ha egyetértene velem, mondtam, de ha imádkozol, meglátod, úgy van-e. Ha nem, akkor jogod van nem egyetérteni velem. Tehát, sok módja van, hogy ez a belső ember megerősödjön. De ha mi továbbra is az értelmünket és a természetes képességeinket használjuk, a belső ember továbbra is gyenge marad. Szeretnénk megváltozni, de nem megy.

A másik út pedig az, hogy **a külső emberünkön, a lelkünkön repedések keletkezzenek, hogy a bennünk levő élet előtörhessen**. És van egy út, hogy ezek a repedések létrejöhessenek, amit nagyon sokan elhanyagolnak. Az utóbbi időben beszéltem erről. Ez az út pedig a következő: **Vegyük fel a keresztet, tagadjuk meg magunkat, és így kövessük az Urat**. Azt olvassuk az Úr Jézusról: „és emelvén az ő keresztjét, méne az úgynevezett Koponya helyére”. Tudjátok mit jelent, hogy visszük a keresztet a Golgotára? Azt, hogy semmilyen jogunk nincs! Sokan kérdezik: Meddig? Hogy-hogy meddig? Nincsenek jogaink. Ne védjük meg magunkat? Aki a kivégzés helyére megy, annak nincsenek jogai. Senki sem kérdezi meg, jogos-e az, amit tesznek velünk, vagy sem. Nincsenek jogaink. Vége! Jézus felvette a keresztjét, és ment a Golgotára.

Ez a kereszt, amelyről eldönthetjük, felvesszük-e vagy sem, és ez tőlünk függ. Hogy elfogadjuk mindazt az igazságtalanságot, amit velünk tesznek – ezt jelenti hordozni a keresztet. Tehát nincsenek jogaink. Különösen ha valaki szülő, ha nagyobb gyermekei vannak, akkor az elvárásai, mint jó apa, vagy jó anya... semmi joga nincs. A gyerekeknek megvannak a saját jogaik és kötelességeik. Tehát, ha nem tanuljuk meg hordozni a keresztet naponta, hústesti emberek maradunk. Minden nap számos lehetőségünk adódik a keresztet hordozni. És ha elfogadjuk, hogy ne védjük magunkat, ne igazoljuk magunkat, hanem elfogadjuk, úgy, ahogy az Úr Jézus is alárendelte magát az igaz Bírónak, nem fenyegetőzött, nem szidalmazott, és elfogadott mindent a Gazda kezéből. Ha így járunk el, akkor azt fogjuk látni, hogy a szellemi befogadóképességünk nő. Ha nem így teszünk, olyan emberek leszünk, akik nem tudnak elfogadni semmilyen helyreigazítást.

Tehát testvérek, a külső embernek össze kell törnie – a külső emberen az ember lelkére gondolok,

a lélekre, amelyet az énünk irányít. Az én az, ami a lelket vezérli, és **hogyan az élet felszínre tudjon törni, az énünket kezelésbe kell venni.** Láttuk Jákób életét, hogyan bánt vele az Úr, és hogyan vette kezelésbe. Mit gondoltok, miért akarta elnyerni az áldást és az elsőszülöttségi jogot? Mert ez volt a hagyomány a családjukban. De Jákób nem tudta mit jelent ez, mert még nem találkozott Istennel. Mikor először találkozott Istennel, és Isten szólt hozzá bizonyos dolgok felől, Jákób nem értette meg. Végül azonban megkapta, amire vágyott, és elment otthonról. Akkor pedig találkozott vele Isten, mert a nyomában volt, és elkezdett munkálkodni, míg Jákób eljutott arra a pontra, mikor természeti ereje ütést kapott. Akkor, abban a pillanatban kezdett megmutatkozni Izráel, addig csak Jákób volt. A testvérek látják-e bennünk Izráelt? Vagy nem látják? A penieli események után, mikor Jákób ütést kapott és a földre esett, ettől a pillanattól történt valami, mert nagyon hamar Bétel felé fordult.

Testvérek, míg Jákób vagyunk... – mit gondoltok, miért vannak problémák a gyülekezetben? Jákób miatt. Jött közénk egy testvér, és megsértődött, mert valószínűleg a testvérek egyesek imájára inkább mondtak áment, mint másokéra, és ő azok közé tartozott, akikre kevésbé mondtak áment, ő pedig megharagudott ezért. Versengések, irigység, mindenféle dolgok, sértődések. Mindezek a dolgok azt mutatják, hogy mi nagyon nagy mértékben Jákób vagyunk. És míg Jákóbok vagyunk, ha együtt vagyunk is a többi testvérekkel, nem érezzük elemünkben magunkat. Tehát ez nagyon fontos lépés a keresztyén életben, mikor kezdenek megjelenni az első repedések, és kezdünk meglátni valamit egy testvér életében, hogy valami kezd megmutatkozni. De ne felejtjük el a szakaszokat, és ne ugorjunk erre a szakaszra, míg nem szabadultunk meg a bűntől.

Ha olvassuk az 1Mózes 4-5. fejezeteiben a nemzetségtáblázatokat, ott megtaláljuk Kain és Ábel nemzetségét, Séthet és a többieket. Ha Kain nemzetségét olvassuk, sehol nem írja, hogy ki mikor született, és hány évet élt. Ha Séth nemzetségét és a következőket olvassuk, ott megtaláljuk, ki hány évet élt, kinek hány éves korában született. Vajon a másik nemzetségnél miért nem említi ezt meg? Mert mikor az Úr kiszabadította Izraelt Egyiptomból, és még nem volt a páska, Isten azt mondta nekik: ez az év első napja. Ez a hónap a tizedik hónap volt. Az év első hónapja. Attól a pillanattól, hogy újjászülettünk, onnan kezdve van számontartva, könyelve az életünk. De ne gondoljuk, hogy azok az időszakok is el lesznek könyelve, amikor úgy élünk, ahogy nem kellene. Ábrahám engedelmeskedett, és elment Háránig. Tudjátok, hány éves volt, mikor elindult Káldeából? Nem írja, mert nem engedelmeskedett – csak félig engedelmeskedett. Mert az elején azt mondta neki az Úr: „Jöjj ki a te családbodból”. Mikor Háránból elindult Kánaán felé, hány éves volt? Írja ezt? Hetvenöt éves. Nagyon érdekes! Nyolcvanhat éves korában megszületett Izmáel. Ez az 1Mózes 16. rész utolsó verse, és azonnal a 17. rész 1: „mikor Ábrahám kilencvenkilenc esztendőös vala...” – tehát tizenhárom év csend, hallgatás. Semmit nem ír arról, hogy tizenhárom évig mit csinált. Tizenhárom év nem lett elkönyelve. Értitek ezt?

Ha olvassuk a Máté 20-ban a szőlőmunkások példázatát, ott azt mondja, hogy a gazda kiment a piacra és megkérdezte: „Miért álltok itt tétlenül? Menj és munkálkodj az én szőlőmben.” Az egyetlen hely, ahol a mi munkánk könyelve van, az Ő szőlője. Ha nem az Ő szőlőjében vagyunk, jön a gazda és megkérdezi: „Miért állsz egész nap tétlenül?” Van még egy érdekes dolog, az Apostolok cselekedetei 13-ban ír Izráel kijöveteléről Egyiptomból, ami után ötszázhetvenhárom év telt el Salamon negyedik évéig, mikor Salamon elkezdte a templom építését. De ha ugyanerről a dolgról olvasunk az 1Királyok 6-ban, ott azt írja, hogy négyszáznolcvan év telt el. Mi a különbség? És egyesek, akik értenek hozzá, utánaszámoltak, és kijött kilencvenhárom elvesztegetett év a Bírák könyvében, mikor a nép az ellenség kezébe került. Tudjuk, hogy Izráel nem járt engedelmisségben, és az Úr hosszú évekre, egyhuzamban

akár negyven évre is az ellenség kezébe adta őket. És ez az időszak, mikor Izráel az ellenség kezére került, nincs számontartva. Lehetsz ötven éve megtérve az Úrhoz, és az Úrnál egy hetet vagy számontartva, mert az éveid nincsenek elkönyvelve. Mert ha te magad körül forogsz, és magadnak élsz, akkor az Ő szőlőjében munkálkodszt-e valamit? Teszel-e valamit? Nem elég, hogy eljössz, és csak jelen vagy az alkalmakon.

Megdöböntett, mikor megértettem, hogyan szolgálhatunk az Úrnak. Lehet, hogy valaki megkérdezi: Hogyan szolgálhatok én az Úrnak? Nagyon egyszerűen. Ha otthon vagy, ott nem a családnak szolgálsz, te az Úrnak szolgálsz. Én az Úrnak szolgállok, az Úrért teszem, amit teszek. Nem azért teszem, hogy itt kapjak jutalmat érte. Az örökség jutalmát azok kapják, akik az Úrnak dolgoznak. Azon a helyen, ahol vagyok, az Úrnak kell, hogy szolgáljak. Nem tehetek úgy, hogy én elégedetlen vagyok ezzel, elégedetlen vagyok azzal, mindig elégedetlen vagyok. Te az Úrnak szolgálsz! Az Úrral kell kapcsolatban lenned, hogy megtudj valamit. Tehát, nagyon fontos, hogy megértsük ezt, hogy mi az Úrnak szolgálunk. Sok mindent tehetünk, és igyekezhetünk, de ha nem az Úrnak tesszük, nincs elkönyvelve.

Van, aki állandóan ugyanazt a dolgot teszi, és gondolhatja: mindig ugyanazt a munkát végzem, itt vagyok ezek között az emberek között, és mit tehetek én itt? Imádkozz: Uram, én a Te számodra akarok munkálkodni. És meglátod, mi fog történni. Teljesen más leszel, mint a többiek. Teljesen más leszel. De ha te is arra mérsz, mint a többiek, azt fogod látni, hogy te is olyan vagy, mint ők.

Ha valaki belépett abba a sátorba, ott nagyon figyelmes kellett, hogy legyen, tiszteletteljes, mert ott volt Isten. Nem lehet elmondani, milyen fontos ez, hogy felébredjünk a valóságra és meglássuk, milyen komoly a hitélet. És ez mindenki számára érvényes, senki sem alkalmatlan erre, ha olvassuk az Igét és imádkozunk. Ismertem egy testvért, akit sokan lenéztek, nem értékelték, és tudjátok, mit mesélt ez a testvér? Azt mondta: „Én tudom, mikor az Úr megmutatta nekem, világosságot gyújtott és én megláttam, mit jelent, hogy az én óemberem Krisztussal megfeszítettett.” Nincs iskolája, nincs semmije, mégis látott, mert az Úr megnyitotta a szemét, hogy lásson.

Galata 5,16: „Mondom pedig, szellem szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.” Miután eltelt bizonyos idő, és kezdünk megerősödni a belső emberben, történik valami. Szellem által járni nem csak annyit jelent, hogy most tudom merre menjek, és hallok egy hangot: ez az út. Nem csak ennyi, van ennél sokkal több – ez pedig az, hogy el tudunk indulni egy úton (ezt azoknak mondom, akik értik, mit mondok és nem a kezdőknek) és megvan az a tudatunk, hogy az Úr jön velünk.

Egyszer elmentem egy családhoz, hogy beszélgessek velük, mert sok minden összegyűlt a szívükben ellenem és más testvérek ellen is, és egy idő után elmentem hozzájuk. És mikor mentem hozzájuk, elhatároztam a következőket: ha valamiben vétkes vagyok, elismerem. Ha nem emlékszem, azt mondom: nem emlékszem, és nem fogom azt mondani, hogy lehet, hogy megtörtént. Ha pedig vádolnak valamivel, ami nem igaz, azt fogom mondani: nem igaz. De alázatos szellemben akartam menni hozzájuk. Egyáltalán nem örömmel indultam el otthonról, hanem mentem, tudva, hogy az Úr mondta, hogy „ha a te atyádfiának valami panasza van ellened, menj el hozzá”. És elmentem. Mikor odaértem, elsorolták minden elégedetlenségüket, és én éppen úgy jártam el, ahogy elhatároztam. Láttam, hogy az Úr ott van. A testvér nem tudta visszatartani a sírást.

Ha az Úr mondja, hogy tegyünk meg valamit, mennünk kell, és meg kell tennünk. Nem kell gondolkoznunk, hogy nincs egy határozott erős érzés bennünk, hogy mennünk kell. De ha engedelmeskedünk, Ő velünk lesz. Ő előttünk jár. Tudjuk, mikor az Úr meggyógyította a leprásokat, nem azt mondta, „meggyógyultatok”, hanem, hogy „menjetekek és mutassátok meg magatokat a

papnak". És *miközben mentek*, meggyógyultak. Azt jelenti, bízunk az Úrban, hogy Ő velünk lesz, mikor tennünk kell valamit. A Szent Szellem élet. Testvérek, valahányszor az Úr felé fordulunk, és valahányszor a bennünk levő kenet megmutatja, hogy tévedtünk, ha az Úrhoz fordulunk, akkor azt tapasztaljuk, hogy az élet megmutatkozik.

Testvérek, mikor az élet kezd megmutatkozni, tudjátok mi látszik még? A élet világossága. Olvassuk például az 1János 1,7-ben: „ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van, közösségünk van egymással.” Milyen világosságban? Az élet világosságában. De ha nincs életem, milyen világosságom lenne? Ha nem tanultam meg visszatérni az áldás talajára? Ez a Szellem, amely az élet Szelleme, újra életet hoz belénk, és azt tapasztaljuk, hogy van világosságunk, kijelentésünk, ítélőképességünk, ha visszatérünk az Úrhoz.

Érdekes dolgot mondott egy testvér. Ő sokszor hibázott a feleségével szemben, és azt mondta: „Tudod, mit tettem? Odamentem hozzá, és bocsánatot kértem tőle; úgy kértem bocsánatot, hogy közel mentem és a szemébe néztem.” Miért tetted ezt? – kérdeztem. „Meg akartam alázkodni. Nem akartam csak úgy bocsánatot kérni, ahogy egy testvérről hallottuk, aki egy csokor virágot küldött a feleségének, mikor megsértette, és a felesége ebből megértette, hogy bocsánatot kér.” Ha valamit meg akarunk oldani, tudnunk kell, hogy az egyetlen mód a bűnbocsánatra, hogy megvalljuk a bűnünket. Nem úgy van, hogy az idő megoldja. Az idő nem old meg semmit. Mit gondoltok, miért van, hogy valaki a gyülekezetben hirtelen feláll, és nagyon kemény dolgokat mond valaki ellen? Mert ezek a dolgok már benne voltak. Ha én szeretek valakit, és akarok neki mondani valamit, mert nem tetszik, amit csinál, akkor vajon elmegyek hozzá a lakására, és elmondom, és kiadom magamból minden sérelmemet? Nem így teszek. Azt sem tudom, hogy mondjam el, mert fáj nekem az ő élete. Ha szeretek egy testvért, akkor nem fogok kemény szavakat használni. Nekünk saját magunkkal kell szigorúnak lennünk, de nem szabad keményen bánnunk másokkal.

Nagyon fontos ez a rész: **„szellem szerint járjatok”**. Megvan a gondolkodásmódunk, a régi, kialakult útjaink, és nehéz ezekből kilépni. És mindent aszerint teszünk, ahogy mi tudjuk. Sok időnek kell eltelnie, hogy a mi dolgainkból kilépjünk, és lassan-lassan másként kezdünk gondolkozni. Nem könnyű és időt igényel. Ezek a szakaszok, amelyekről beszéltem, nagyon szükségesek.

Voltam valahol, és nagyon meglepett, hogy azok az emberek érett korúnak hitték magukat. Azt mondtam: én eddig egyetlen érett korú embert sem láttam, és beleértem magamat is. Azt gondoljuk, érett korúak vagyunk, mert sok mindent tudunk és ismerünk? Nem ez jelenti az érettséget. Mikor Izrael népe kijött Egyiptomból, hány érett ember volt ott? Kettő. A többiek olyanok voltak, hogy örültek, mikor a dolgok jól mentek, amikor meg nem, akkor elszomorodtak. Mert nem ismerték az Úr útjait. Ez a nagy valóság, hogy a szellem vezessen, hogy lássunk, hogy megértsünk dolgokat, ez az irány, amerre mennünk kell. Ehhez kell ragaszkodnunk minden erőnkkel. És ha így élek, az Úr valóban megáld, és látni fogom, hogy az életemnek kezd más értelme lenni. Ez a dolog is elveszett.

Felsoroltam néhányat ezekből a szakaszokból. Lehet, hogy sokak számára, akiknek nem ismerősek ezek, nehezebb megérteni, de meg vagyok győződve, hogy olvasva egyes könyveket sok mindent meg fogtok érteni. Ajánlom nem csak olvasásra, hanem hogy elmélkedjete Watchman Nee Normális keresztény élet című könyvén. Nem hiszem, hogy van valaki, aki megérti ezt a könyvet. Mikor először olvastam, nagyon érdekesnek tűnt, és azt mondtam, hogy értem. Tudjátok, mit értettem meg? A vér értékét. De miután újra elolvastam, kezdtem valamit megérteni belőle.

De ma a kereszténység nagyon felületes. A legjobb esetben hallani ugyan a kezdeti üdvösségről, de az is olyan bonyolult, hogy nagyon kevesen mondják el világosan: senki másban nincs üdvösség, csak

az Úr Jézus Krisztusban. Szeretném egy evangélizáción hallani, hogy valaki beszél a mi szabadításunk központi témájáról: a megfeszített Jézus Krisztusról. De a következő lépésről, hogy tudjuk, hogy megszabadultunk a bűntől, hogy megértsük ezt a dolgot; hogy megértsük, mit jelent az odaszánás, erről már nem beszélnek. És az emberek össze vannak zavarodva. Nem értenek semmit.

Miután megtértem az Úrhoz, huszonhét éves voltam, és megkértek, hogy prédikáljak egy falusi gyülekezetben, mert ha az embernek volt valamilyen iskolája, felkérték erre. De én nem tudtam prédikálni, csak azt mondtam, amit tanultam. És mégis, azok az emberek a fejüket csóválták: nem értjük, mit mond ez az ember. Mintha valami más nyelven beszélne. Testvérek, ez a valóság: Józsuét és Kálebet más szellem ösztönözte. És tudjátok mi volt ez a más szellem? Ők teljes szívvel követték az Urat. Ábrahám komoly ember volt? Igen. Sok mindent elhagyott? Igen. Nagy távolságra ment el. Igen, elment Háránba. Otthagytott mindent, és elment. És Isten megáldotta őt. De neki is meg kellett tanulnia bizonyos dolgokat, ahogy nekünk is meg kell.

Én imádkozom, hogy mi mindnyájan tudjuk megérteni, hogy nem kell problémát csináljunk abból, ha nem értettünk meg mindent, de egyvalamit meg kell értenünk: Létezik szabadulás a bűntől. És miután megszabadultunk a bűntől, tudnunk kell, mit tegyünk a szemünkkel, a fülünkkel, a kezünkkel, az életünkkel, a testünkkel. Ha ma ezek a dolgok világosak, akkor a továbbiakban is megértjük a következő lépéseket. De ne gondoljuk, hogy azt tehetünk a testünkkel, amit akarunk! Ha eddig azt tetted, amit akartál, és megadtad a lelkednek, amit kért, most nagyon komolyan az Úr elé kell állnod, és azt mondanod: „Uram, a Te világosságod, az élet világossága, lehet, hogy eddig nem mutatkozott meg bennem.” Miért nem mutatkozott meg az élet? Mert a kereszthordozás ilyen értelemben az a rész, ami a mi felelőségünk. És mert nem értettük meg ezt a felelőséget, ezért nem mutatkozik meg az élet. Ha pedig az élet nem mutatkozik meg bennünk, akkor nincs világosságunk sem. Honnan lenne világosságod, ha te magadnak élsz? Gondolod, hogy jön valaki, és egyszerűből világosságot ad neked? „Benne élet volt és az élet volt az emberek világossága.” Az én világosságom az élet világossága. Az Úr munkálkodik, hogy megláthassuk ezt. Ámen.